

Judita Horvátová

Ked' láska bolí...

JUDITA HORVÁTOVÁ

KEŽ LÁSKA BOLÍ...

Copyright © Judita Horvátová 2021
Illustration © Klára Hynčicová 2021
Cover design © Nikola Demjanová 2021
Slovenské vydanie. Prvé © Judita Horvátová
Samovydanie
E-kniha, PDF
Rok vydania © 2021

ISBN: 978-80-570-2892-5

SOM OPTIMISTKA.

Nech sa v mojom živote deje čokoľvek,
nikdy sa nevzdávam.

Som presvedčená, že kým žijeme, všetko sa dá vyriešiť.
Prekonala som rakovinu a tak viem, že vždy existuje nádej.

...

Láska, vernosť a šťastná rodina sú hodnoty,
v ktoré verím a pre ktoré žijem.
Lúbim svojho manžela a naše tri deti a som šťastná,
že mi život doprial užívať si vnúčatka.

...

Vážim si samu seba a mám rada ľudí.
Stretnutia s nimi naplňajú môj život šťastím.
Hľadám dobro v každom človeku.

...

Milujem svoju prácu.
Vyštudovala som učiteľstvo na Pedagogickej fakulte v Nitre
a

Nežná revolúcia
mi dala možnosť stať sa učiteľkou na voľnej nohe.
Učím súkromne cudzie jazyky
a viem, že aj vďaka svojim študentom som tým, kým som.

...

Som cieľavedomá a tvrdohlavá.
Keď si niečo zaumienim,
urobím všetko pre to, aby som to dosiahla.

...

Snažím sa každý jeden deň prežiť s úsmevom a naplno.
Bicyklujem, chodím na dlhé prechádzky do prírody,
píšem.
Pre radosť. Pretože milujem život.

Judita Horvátová

JUDITA HORVÁTOVÁ
KEĎ LÁSKA BOLÍ...

**Láska, rovnako ako priateľstvo,
patrí k tým vzácnym darom v živote človeka,
ktoré, ak sa o ne nestaráme,
potichu sa vytratia. Bez povšimnutia.
A je také ťažké znovu ich nájsť.**

**Boli sme si istí,
že nám sa to nikdy nestane.
Lenže život prináša nástrahy.
A človek zistí,
že niekedy aj veľká láska podľahne.**

PRVÁ KAPITOLA: MILOVANIE

Ležím sama v našej posteli. Mám na sebe zvodne krátku nočnú košielku, ale je mi to na nič. Nie, že by bola hodvábná, alebo priesvitná, super sexy. Nič také. Je len krátka. Mám ju veľmi rada kvôli materiálu, pretože je bavlnená. Nosím ju len v lete, lebo má krátke rukávy a v iných mesiacoch by mi v nej bola zima. Asi. Vlastne som to zatiaľ neskúšala. Až teraz. Ale teraz nad zimou nepremýšľam. Ležím bez pohnutia, tichúčko ako myška, úplne sama v manželskej posteli v našej spálni na prízemí a počúvam so zatajeným dychom, či sa hore niečo pohne.

Veľmi chcem, aby som začula šuchot papúč po plávajúcej podlahe na poschodí. Môj manžel je papučový typ. On jediný z rodiny musí mať vždy na nohách papuče. Prvá vec, ktorú urobí hneď, keď príde domov je, že si obuje papuče. Mne je to jedno. Niekedy ich mám, inokedy nie, ale vždy si ich niekde vyzujem a potom ich hľadám, takže ich radšej nenosím. A je pravda, že veľmi rada chodím bosá.

Niekedy mi tie jeho papuče lezú totálne na nervy, ale teraz by som neviem čo dala za to, aby som ich počula. A potom krok za krokom, keď pôjde potichu dolu schodmi. Ešte pár krokov cez veľkú predsieň a potom zvláštny, tupý zvuk pri otvorení posuvných dverí do našej obývačky. Spálňa je cez chodbičku doľava. Som tam, čakám v mojej krátkej nočnej košielke a načúvam tak, že skoro nedýcham. Lenže načúvam márne. Nič. Žiadne zvuky, žiadny pohyb. Už asi spí. To je preňho typické. Ešte ani poriadne neuvidí posteľ a už spí. Celý on...

Idem? Nejdem? Nevie... A zrazu počujem ten známy tupý zvuk posuvných dverí. Cupitanie bosých nôh po sedemnástich schodoch. Ešte jedno vrzgnutie dverí za podestou a pár krokov po špičkách po plávajúcej podlahe cez obývačku rovno až k jeho posteli. Je to len jednomiestna posteľ, ale keď moje studené nohy vklznú k nemu pod paplón a on sa zobudí a trochu sa posunie k operadlu, je to ako za starých čias, keď sme dvojposteľ nepotrebovali, pretože sme boli radi, že sa môžeme k sebe pritúliť.

Je opretý chrbtom o operadlo postele, otočený nabok, smerom ku mne. Ležíme tvárou v tvár, moja hlava na jeho vystretej ruke a moje ruky okolo jeho krku. Chcem ho pobožkať, ale dáva mi pusku, akú dávame priateľom, keď sa stretáme s nimi po dlhšej dobe. Nie na ústa, len na líce. Ale nedám sa. Bozkávam ho znova a znova. Na ústa. Najprv na zatvorené, pretože má zovreté pery. A tak to opakujem zas a zas. Predsa to nevzdám, keď som sa ponížila a prišla som až sem. A nakoniec odoláva. Môj jazyk sa prederie cez jeho pootvorené pery až dnu, do úst. A on ho vtiahne tak silno, až to zabolí. Nasleduje vášnivé bozkávanie. Plytké dýchanie, dvíhanie hrude, výbuch lásky...

Volám sa Júlia a Noro je môj manžel. Sme manželmi už takmer tridsať rokov a poznáme sa o tri roky dlhšie. Je to viac, než polovica nášho života. A iste si nikto nepredstavuje, že sme sa za tie roky nikdy nepohádali. A že sme po hádke nikdy nespali oddelene. Ak by to tak bolo, bola by to veľká škoda, pretože udobrovanie po vzájomnej výmene názorov je to najkrajšie, čo pridáva vzácne korenie a potrebnú iskru nielen manželstvu, ale aj láske. A v našom manželstve to naozaj iskrilo...

Lenže tento raz to vyzerá vážne. Už spíme oddelene tretí deň. Na moju otázku: „Kedy prídeš dole?“ len pokývne plecami a odpovie, že si potrebuje upratať v hlave a zrovnať myšlienky. Nuž, tak nech upratuje a zrovnáva. Dúfam, že mu to nebude trvať dlho. A dúfam, že to zvládneme. Prežili sme toho toľko, že hádam nás jedna hádka, hoci veľmi emotívna, hlavne z mojej strany, nepoloží.

A tak sa dvíham z jeho jednolôžkového dočasného útočiska. Pretože, čo si budeme klamať, byť pri sebe blízko prítulení je pekná vec, ale celú noc sa tak spať nedá, lebo už máme vek, keď obaja potrebujeme svoje pohodlie. A tak vo svojej krátkej košielke cupitám zas dolu schodmi a končím sama v našej manželskej posteli na prízemí. Musím vydržať. Nejakto sa to hádam utrasie...

DRUHÁ KAPITOLA: VIANOČNÝ DARČEK

Upratovanie v Norovej hlave trvá na môj vkus pridlho. Pokrokom je, že chodím nielen ja za ním hore, ale aj on chodí dolu. Striedame sa. Hoci je pravda, že ja som na poschodí častejšie, ako on v našej spálni na prízemí. Ale takmer vždy skončí naše nočné tajné stretnutie rovnako: milujeme sa a potom sa rozídeme. A zvyšok noci prespíme oddelene. Trápim sa. Nevieam, či aj on. Možno...

Aj cez deň je to akési divné. Noro chodí domov z práce stále neskôr a neskôr. Navečeria sa, osprchuje, pozrie si v telke nejaký film a presunie sa hore na poschodie. Rozprávame sa spolu pokojne. Nehádame sa, ale naše deti aj tak cítia to napätie, ktoré vládne medzi nami. Takto sme ešte neboli. Naše oddelené spanie sa začalo koncom októbra. A čoskoro zaklopú na dvere Vianoce.

„Mami, musíte s týmto šialenstvom prestať! Už sa s Erikom nemôžeme na vás pozerat'. Chceme, aby ste sa udobrili a všetko bolo u nás zas ako predtým.“

„Simonka, nedá sa. Nevieam, čo mám robiť. Ešte nikdy nebolo také ťažké uzmiert' sa. Snažím sa, ale nejde to. Musíme to vydržat'. Ocko si určite potrebuje oddýchnuť. Možno odo mňa. Ktovie. To musí rozhodnúť on.“

„Nebudeme čakať, kým sa on rozhybe! Chceme vám kúpiť vianočný pobyt. Môžeš vybrať, kam chceš ísť. My vám to s Erikom zaplatíme. A nech je to ešte pred Vianocami. Chceme mať kľudné sviatky.“

„Tak nám objednajte pobyt v Košiciach. Posledné roky tam chodievame na koncert IMT Smile. Vždy je to úžasné.“

„17. december. Vianočný koncert. Košice. Ich posledný koncert v tomto roku. Môže byť?“ pýta sa ma moja dcéra po chvíli hľadania na Internete.

„A nie je to trochu čudné dostať vianočný darček tak skoro pred Vianocami?“

„Nie! Čudné je to, čo sa u nás deje! Ešte pozriem ubytovanie niekde blízko O2 Arény a idete. Je nám fuk, či chcete, alebo nie. Vianočné dary sa neodmietajú.“

O chvíľu už sedia v izbe naše deti spolu. Počujem, ako sa tešia, že nám objednali cez Internet izbu. Telefonujú. Rezerváciu im najprv potvrdili, ale vzápätí zrušili. Našli iné ubytovanie. Chcú sa uistiť, že toto im už nikto nezruší. Tak. A je to!

Darmo. Aj keď hovorím, že moje deti nič po mne nezdedili, čosi predsa. Sú tvrdohlavé. A veľmi vytrvalé. Všetky tri. Keď si niečo zaumienia, idú za tým aj cez mŕtvolu. Ako ja.

„Tak sa môžete chystať! 17. a 18. decembra spíte v Košiciach. Zabezpečili sme pre vás ubytovanie v hoteli blízko koncertnej haly. Aj s parkovaním. A lístky na koncert. Dúfame, že sa vrátite udobrení a spolu strávime pekné Vianoce. To bude najväčší vianočný darček pre nás. Takže to máte dva v jednom!“

„No super!“

Skvelé deti. Veľmi dobre to vymysleli. Chcú dať darček nám, ale aj sebe! Asi ani oni nemajú jednoduchý život. S nami.

„Krpci nám kúpili lístky na koncert a zaplatili ubytovanie v hoteli. V Košiciach. Ako vianočný darček.“ hovorím Norovi, keď ležíme vedľa seba v našej spálni na prízemí. Posledné dve noci sme spali každý sám. Čakala som ho, ale neprišiel. A tak som si povedala, že sa nebudem stále ponižovať len ja. Teraz je na rade on. A tak sa na tretiu noc objavil.

„Simonka mi to už oznámila. Nevie, či je to dobrý nápad!“

„A prečo nie? Snažia sa, aby sme zas fungovali ako normálna rodina. Mali by sme si to vážiť! Alebo ti je zaťažko stráviť so mnou dve noci v hoteli?“

„Ale nie. Prečo? Dobré, môžeme ísť.“

Sedíme v aute na ceste do Košíc. Môj manžel má obálku, v ktorej je náš spoločný vianočný darček od detí. Dva lístky na koncert našej obľúbenej hudobnej skupiny, ubytovanie na dve noci v hoteli vrátane parkovania, dokonca je priložená v obálke aj hotovosť. Je tam napísané: „Na cestu a peknú večer“.

Takže takto to naše dve deti vymysleli. Syn Peťko a jeho rodinka bývajú už vo vlastnom dome, tak sú ušetrení našej tichej domácnosti.

Keďže sa cez deň k sebe správame s Norom slušne, náš najstarší syn nemá ani potuchy o našich problémoch. Prežívajú ich s nami len Simonka a Erik. A tí sa rozhodli, že svojim vianočným darčekom zmenia náš, a tým aj ich, život.

V Košiciach je už kopa snehu. A stále padá. Rýchlo sa ubytujeme a ponáhlame sa do ulíc. Noro vie, že milujem snehové vločky. Keď hladia moju tvár, keď k nim vystieram obe svoje ruky ako malé dieťa a teším sa z každého ich dotyku. Hoci ich život na mojich dlaniach je prikrátky, ponúkam im teplo svojich dlaní znovu a znovu. Nenosím rukavice a nemám rada čiapku. Teším sa, keď sa moje vlasy sfarbia na snehobielo. Keď sú plné vločiek. A tie najdlhšie vydržia nielen na vlasoch, ale aj na mihalniciach. Vtedy nedýcham, ani nežmurkám, len si užívam tú výnimočnú chvíľu. A želám si, aby trvala čo najdlhšie. Pretože viem, že krásne okamihy sú pominuteľné. Tak, ako my. Trvajú iba chvíľu. Tak, ako náš život...

Vianoce a sneh. Je to ako splnený vianočný sen. Neviem, čo viac by som si ešte mohla priať! Milujem Košice. Všetko je tam iné. Prechádzame po námestí so stánkami s vianočnými dobrotami, ale nezastavujeme sa tam naddlho. Dávame si punč a ponáhlame sa na tú peknú večeru. Držíme sa za ruky. Tak, ako vždy. Pri pohľade na nás by nikomu ani na um nezišlo, že prežívame manželskú krízu. Veď ani ja tomu neverím. Atmosféra Košíc a radosť zo snehu mi dávajú šancu zabudnúť na všetko zlé. Svet navôkol je prekrásny.

Sedíme spolu v zaujímavej reštaurácii, do ktorej nás zaviedla naša spoločná veľmi dobrá známa. Vlastne je to moja bývalá študentka. Rozviedla sa, dala výpoveď v lukratívnej práci a rozhodla sa začať nový život. Vrátila sa do Košíc, kde kedysi študovala na vysokej škole. Pretože Košice jej prirástli k srdcu. Tak, ako všetkým, ktorí ich raz navštívia.

A tak máme nielen peknú večeru, ale aj veľmi príjemné stretnutie plné spomienok a smiechu. Ani ona netuší, čo sa deje s našimi životmi. Vlastne to neviem ani ja. Vie to len Noro...

Koncert našej obľúbenej skupiny bol tiež akýsi čudný. Vlastne nie! Koncert bol skvelý. Ako vždy. To len Noro sa správal čudne. Uprostred piesne sa zrazu zodvihol zo sedadla, postavil sa do uličky a nahlas vyspevoval. A tancoval! Mala som pocit, že som mu ukradnutá. Po minulé roky sme vstávali zo sedadiel spolu, spolu sme sa kolísali, keď sme sa držali za ruky, alebo ma držal okolo pása, spolu sme spievali. A teraz? Ani nevnímam, či som tam, alebo nie. Bolo mu to jedno. Vystačil si sám...

Cestou späť do hotela sme sa síce držali za ruky a rozprávali sme sa o vystúpení, ale nebolo v tom rozhovore nič osobné. Cítila som, že je to celé zle.

Aj naša noc po koncerte si zaslúži rovnaké ohodnotenie. Ležali sme na manželskej posteli, ale nesprávali sme sa ako manželia. Predtým sme sa na každú noc v hoteli tešili, pretože sme sa vždy milovali. Mali sme konečne čas len pre seba, hodili sme za hlavu všetky starosti a boli sme plní túžby ležať jeden druhému v náručí po pekných chvíľach. Keď nám to doma neklapalo a mali sme hádavé obdobie, vždy sme išli niekam spolu, aby sme mohli zažiť peknú noc v hoteli a tá noc nás znovu a znovu presviedčala o tom, že aj napriek problémom a starostiam sa stále ľúbime.

A teraz sme síce zdieľali dvojlôžko, ale bolo nám akési priveľké. Každý sme ležali schúlený na svojej strane. On spal a ja...Mne sa slzy kotúľali dolu tvárou a stekali po lícach do úst. Cítila som chuť tej slanej vody a bolo mi z toho čím ďalej, tým viac do plaču...Celé zle...

Ďalší deň sme strávili v meste, ktoré mám tak veľmi rada. Kráčali sme vedľa seba, držali sme sa za ruky tak, ako vždy, všade naokolo bol sneh, hoci už žiadne snehové vločky nepadali. Prechádzali sme sa po prekrásne vianočne vyzdobenom námestí, ale žiadny sviatočný pocit pokoja a mieru sa nedostavil. V mojej duši vládol chaos a moje srdce bolo plné smútku. A ten smútok ho nechcel opustiť, ani keď sme sedeli vedľa seba v nádherne vyzdobenom Dóme svätej Alžbety a ja som stále v duchu opakovala: „Pane Bože, prosím ťa, pomôž mi. Zachráň naše manželstvo! Veľmi ťa prosím!“

Misia, ktorú pre nás zorganizovali naše deti, nespĺnila svoj účel. Vrátili sme sa spolu, ale boli sme ešte osamelejší, ako predtým.

„Tak ako?“ privítala ma otázkou s potmehúdskym úsmevom Simonka, zatiaľ čo ocko vybaľoval veci z auta a boli sme v izbe len my dve.

„Tak, ako predtým. Všetko po starom. Bezo zmeny. Celé zle!“

V jej očiach sa zrkadlilo sklamanie. Viem, že som ju sklamala. Vlastne sme aj ju, aj jej brata, sklamali obaja. Aj ich otec, aj ich mama. Celé zle!

Keď sme sa spolu všetci štyria najedli, Noro ani nedopozeral film. Bol veľmi unavený. Išiel si ľahnúť. Na poschodie.

V tú noc za mnou neprišiel. A nešla som ani ja. Nemala som silu bojovať proti presile: na jednej strane bojiska som stála ja, žena, ktorá bola zničená a nekonečne osamelá, a na druhej strane bol môj muž, jeho neuprataná hlava a jeho výroky a správanie sa, ktoré ma bolestivo zraňovali. Chcela som zaspať, ráno sa prebudiť do celkom nového dňa a zistiť, že nič z toho, čo práve prežívam, nie je pravda. Že je to iba zlý sen, ktorý sa rozplynie, len čo otvorím oči. Alebo nie?

Asi nie...

Moju neistotu vyriešila nasledujúca noc. Prišiel. Ležali sme blízko vedľa seba na mojej časti manželskej postele a ja som šepkala:

„Milujem ťa. Vždy som ťa milovala. Nikdy som neprestala. Aj napriek všetkému, čo sme museli spolu prežiť. Nikdy, ani na sekundu, som ťa neprestala ľúbiť.“

„Tak prečo si mi to nikdy nepovedala? Viem, že som urobil vo svojom živote veľa chýb. Keby som mohol vrátiť čas, veľa vecí by som urobil úplne inak. Lenže...čas sa vrátiť nedá. Keby si mi bola namiesto nekonečných výčitiek a otlkania o hlavu mojich chýb aspoň raz za čas povedala, že ma ľúbiš...“

„Áno, obaja sme urobili kopu chýb, ale nikdy nie je neskoro začať odznova...Pokiaľ nie je niekto iný, koho ľúbiš...“

„No veď to, že je...“ povedal môj muž a v tej chvíli ležali vedľa seba a držali sa za ruky dvaja ľudia, ktorí už nepovedali nič viac.